

[Marlann Fischer Boel]

fælles hjælp kan have lovforslaget klar, så bestyrelsen kan trække i arbejdstøjet umiddelbart efter nytårsaften.

Pernille Frahm (SF):

Der er jo behov for en afløser for tilsynsrådet for Det Kongelige Teater, og her kommer altså et forslag fra ministeren om at nedsætte en bestyrelse. Og det er vi ikke negative over for; vi er nærmest positive, må jeg sige.

Men vi synes nok, at beslutningen er meget omfattende, griber kraftigt ind i teatrets forhold og kan være med til at skabe en ny bølge af turbulenser på Det Kongelige Teater. Jeg er ikke sikker på, at det giver ro derovre, som man ellers har sagt her fra talerstolen, og derfor synes jeg heller ikke, det er helt i overensstemmelse med det, vi var enige om i debatten i foråret: at teatret havde brug for arbejdsro.

Ministerens foreslår en meget stærk bestyrelse, og et sådant forum bør nedsættes af andre end ministeren alene. Vi mener, at der skal arbejdes for, at forskellige relevante grupper får indstillingsret til denne bestyrelse, og vi vil heller ikke nøjes med bare én medarbejderrepræsentant i bestyrelsen. Ganske som Socialdemokratiet mener vi, at minimum må være to, én fra det tekniske personale og én fra det kunstneriske personale, og de skal naturligvis vælges efter medarbejdernes egne regler og ikke efter ministerens.

Med bestemmelserne i § 2, stk. 3, ønsker ministeren at gøre forestillingerne tilgængelige for et bredere publikum via tv, radio og salg af grammofonplader m.m. Vi mener, det skal undersøges i udvalget, om det er foreneligt med ophavsretsloven, og hvilke følger det vil få for konkurrencen med andre statsstøttede teatre. For det er nemlig ikke bare Det Kongelige Teater, der er i krise; store dele af området har brug for en revision, især på baggrund af de økonomiske problemer, der er en følge af den stramme kulturpolitiske økonomi.

Michael Kock (FP):

I modsætning til SF finder vi ikke forslaget særlig vidtgående. Vi finder i højere grad, at der er tale om en detaljændring, og at der i øvrigt skal helt anderledes drastiske ændringer til inden for dansk kulturpolitik.

Vi mener, at Folketinget helt og holdent bør blande sig uden om, hvad kulturlivet bedriver.

Kulturen bør overlades til folket, så vi får en ægte folkelig kulturudvikling, som ikke er præget af, hvad den ene eller den anden politiker personligt foretrækker.

Det er urimeligt, at staten inddriver penge fra skatteyderne for dernæst at fordele dem til teater- og musikformål. Vi ønsker at stoppe denne kulturfascisme og give befolkningen de ca. 5 mia. danske kroner tilbage, så folk selv kan være dommere over kulturen.

Det Kongelige Teater bør efter Fremskridtspartiets mening drives som en kommerciel virksomhed med mindst mulig statslig indflydelse og mindst mulig statslig støtte. Teatret bør sættes på aktier og snarest muligt sælges til private investorer. Det system fungerer fint i Island, London, Hamburg og Wien.

Analysen viser, at det er de højtlønnede, der i størst udstrækning benytter sig af Det Kongelige Teaters ydelser. Hvori består så rimeligheden i, at ikkebrugere med almindelige indtægter skal betale størstedelen af højtlønnede menneskers teaterbilletter? Men nu er en privatisering af Det Kongelige Teater nok ikke realistisk på nuværende tidspunkt, og derfor vil jeg vende tilbage til dette lille forslag om at indføre en bestyrelse for Det Kongelige Teater.

Jeg har hæftet mig ved, at forslaget ingen bevillingsmæssige konsekvenser har, og at merudgifterne til den ny bestyrelse afholdes inden for teatrets nettobudget. Denne bemærkning opfatter vi som en garanti, og det er en forudsætning for vores positive stillingtagen til forslaget. Vi vil under ingen omstændigheder være med til at give højere bevillinger til Det Kongelige Teater, tværtimod. I forvejen står teatret for den største stigning på finanslovsforslaget for 1992 inden for Kulturministeriets område. Med en stigning på 26,5 mio. kr. til i alt 328 mio. kr. bliver der brugt mere end nok på Det Kongelige Teater.

Jeg har endvidere hæftet mig ved, at regeringen finder det nødvendigt at styrke teatrets ledelsesfunktion, og at man ønsker at give teatret større økonomisk og administrativ selvstændighed. Som jeg nævnte, er det et ikke uvæsentligt antal skattekrone, der bruges på Det Kongelige Teater, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at kulturministeren føler sig tryk ved ledelsen. Når det kan sikres uden større omkostninger, finder jeg tiltaget acceptabelt.